

ERIN A. CRAIG

CASA
de
SARE
și
AMĂRĂCIUNI

Traducere din limba engleză de

MARIA ADAM

CORINT BOOKS

LUMINA LUMÂNĂRII SE REFLECTA PE ANCORA DE argint gravată pe colierul surorii mele. Era o bijuterie urâtă pe care Eulalie nu și-ar fi dorit să o poarte. Ei îi plăceau șiragurile simple de aur sau colanele extravagante de diamante. Nu... asta. Probabil că Papa o alesese pentru ea. Am pipăit propriul meu colier de perle negre, vrând să-i ofer ceva mai elegant, dar batalionul de oameni care cărau coșciugul au închis capacul înainte ca eu să reușesc să mi-l desfac de la gât.

— Noi, Oamenii de Sare, redăm acest trup mării, a intonat Înaltul Marinar în timp ce cutia de lemn aluneca adânc în cripta care o aștepta.

Am încercat să nu observ pâlcul de licheni crescuți în gura căscată, deschisă larg să o înghită cu totul. Am încercat să nu mă gândesc la sora mea, care fusese vie, caldă și respirase în urmă cu doar câteva zile, iar acum era înmormântată. Am încercat să nu-mi imaginez cum fundul subțire al sicriului se umflă de la condens și apă sărată înainte de a se despica și a revărsa trupul lui Eulalie în adâncurile apei de sub mausoleul familiei noastre.

În schimb, am încercat să plâng.

Știam că asta se aștepta de la mine, așa cum știam că, probabil, lacrimile nu aveau să vină. Aveau să apară mai târziu, poate spre

seară, când aveam să trec pe lângă dormitorul ei și să văd giulgiurile negre care îi acopereau peretele de oglinzi. Eulalie avusese foarte multe oglinzi.

Eulalie.

Fusese cea mai frumoasă dintre toate surorile mele. Buzele ei roșii fuseseră mereu zâmbitoare. Îi plăcuseră glumele bune, iar ochii ei verzi luminoși fuseseră mereu gata de joacă. Nenumărați pețitori se întrecuseră pentru atenția ei, chiar înainte ca ea să devină cea mai în vârstă fiică Thaumás, cea care ar fi urmat să moștenească averea lui Papa.

— Suntem născuți din Sare, trăim cu Sare și în Sare ne întoarcem, a continuat Înalțul Marinar.

— În Sare, au repetat îndoliații.

Când Papa a pășit în față să pună cele două monede de aur la baza criptei – plata pentru Pontus, ca să o lase pe sora mea să intre din nou în Ocean –, am îndrăznit să arunc o privire prin masusele. Dădea pe afară de oaspeți împodobiți în cele mai luxoase haine din lână neagră și crep, mulți dintre ei fiind cândva preținși iubiți ai lui Eulalie. Ar fi fost mulțumită să vadă atâția tineri cu inima frântă plângând-o fățiș.

— Annaleigh, a șoptit Camille, dându-mi un brânci.

— În Sare, am murmurat eu.

Mi-am apăsat batista pe ochi, prefăcându-mă că plâng.

Dezaprobarea clară a lui Papa îmi ardea inima. Avea ochii umezi, iar nasul mândru îi era înroșit. Înalțul Marinar a pășit în față cu un pocal căptușit cu scoică haliotis și umplut cu apă de mare. El l-a împins în criptă și a turnat lichidul pe sicriul lui Eulalie, declanșând ceremonial descompunerea. Odată ce a stins lumânările care flancau deschiderea de piatră, slujba s-a încheiat.

Papa s-a întors spre mulțimea adunată. O șuviță lată albă i se zărea prin părul negru. Oare fusese acolo și ieri?

— Vă mulțumesc că ați venit să o omagiem pe fiica mea, Eulalie. Vocea lui, de obicei atât de puternică și impunătoare, obișnuită să se adreseze domnilor de la curte, acum era șovăitoare. Eu și familia mea vă invităm să ne însoțiți la Highmoor, unde organizăm un ospăț în cinstea vieții ei. Veți găsi mâncare, băutură și... Și-a dres glasul, vorbind mai degrabă ca un slujbaş bâlbâit decât ca al nouăsprezecelea duce al Insulelor Salann. Știu cât de mult ar fi însemnat pentru Eulalie să fiți aici.

A dat o dată din cap, terminând discursul, cu chipul inexpresiv. Tânjeam să întind mâna și să-i alin durerea, dar Morella, mama mea vitregă, era deja lângă el, cu degetele împletite într-ale lui. Erau căsătoriți de doar câteva luni și ar fi trebuit să fie încă în zilele îmbătătoare și fericite ale uniunii lor.

Era primul drum al Morellei la mausoleul Thaumus. Oare se simțea neliniștită sub privirea scrutătoare a statuii memoriale ridicată pentru mama mea? Sculptorul folosisese ca model portretul de mireasă al mamei, transmițând o strălucire tinerească marmurei cenușii și reci. Deși trupul ei se întorsese în mare în urmă cu mulți ani, încă îi mai vizitam altarul aproape în fiecare săptămână, îi povesteam despre viața mea de zi cu zi și mă prefăceam că ascultă.

Statuia mamei se înălța mai presus de toate celelalte din mausoleu, inclusiv de altarele surorilor mele. Al Avei era mărginit de trandafiri, florile ei preferate. Se făceau mari și roz în lunile de vară, ca bubele de ciumă care îi curmaseră viața la doar optsprezece ani.

Octavia îi urmase un an mai târziu. Îi găsiseră trupul lângă scara înaltă din bibliotecă, cu membrele încâlcite într-un morman de unghiuri nefirești. O carte deschisă împodobea locul ei de veci, precum și un citat inscripționat în limba vaipaniană, pe care nu învășasem niciodată să-l citesc.

Cu atâtea tragedii adunate în familia noastră, moartea lui Elizabeth păruse inevitabilă. O găsiseră plutind în cadă ca o bucată

de lemn pe mare, palidă și umflată de apă. Zvonurile se răspândiseră din Highmoor spre satele din ținuturile învecinate, șoptite de spălătorese grăjdarilor, transmise de negustorii de pește nevestelor care apoi le împrăștiaseră ca avertismente copiilor năzdrăvani. Unii spuneau că fusese sinucidere. Mai mulți credeau că eram blestemați.

Statuia lui Elizabeth era o pasăre. Trebuia să fie o porumbiță, dar proporțiile erau greșite și semăna mai mult cu un pescăruș. Un tribut adecvat pentru Elizabeth, care își dorise mereu nespuse de mult să zboare în înalt.

Oare a lui Eulalie ce avea să fie?

Odinioară fuseserăm douăsprezece: Duzina Thaumias. Acum stăteam într-un șir restrâns împreună cu cele șapte surori ale mele și mă întrebam dacă nu cumva exista vreun sâmbure de adevăr în speculațiile acestea sinistre. Oare mâniaserăm zeii cu ceva? Oare bezna ne însemnase familia, luându-ne una câte una? Sau era, pur și simplu, doar o serie de ghinioane și coincidențe cumplite?

După slujbă, mulțimea s-a împrăștiat și a început să roiască de colo-colo. În timp ce-și șopteau condoleanțele stânjenite, am observat că oaspeții aveau grijă să nu se apropie prea tare. Oare o făceau din pricina rangului nostru sau se temeau că s-ar putea infecta de ceva? Am vrut s-o pun pe seama unei superstiții primitive, dar când o mătușă îndepărtată s-a apropiat de mine, cu un zâmbet subțire pe buzele-i subțiri, aceeași întrebare i-a sclipit în ochi, chiar sub suprafață, imposibil de ratat:

Care dintre noi avea să urmeze?

AM RĂMAS ÎN MAUSOLEU ÎN TIMP CE TOȚI AU plecat la priveghi, dorind să-mi iau rămas-bun de la Eulalie de una singură, ferită de ochi iscoditori. Odată îndatoririle îndeplinite, Înaltul Marinar și-a luat pocalul și sfeșnicele, apa sărată și cele două monede de la tata. Înainte de a porni pe cărăruia către mal și înapoi în sihăstria lui din punctul cel mai nordic al Insulei Selkirk, s-a oprit în fața mea. Mă uitam cum servitorii sigilau intrarea în mormânt, stivuiind cărămizi unse cu mortar nisipos peste criptă și ascunzând iureșul vârtejurilor de sub noi.

Înaltul Marinar a ridicat mâna într-un semn care părea o binecuvântare. Dar, cumva, curbura degetelor lui era strâmbă, mai degrabă ca un gest de protecție.

Pentru el însuși.

Împotriva mea.

Fără înghesuiala de oameni din criptă, aerul părea mai rece, învăluindu-mă ca o a doua pelerină. Tămâia grețos de dulce încă plutea prin încăperea, dar nu reușea să acopere mirosul înțepător al sării. Oriunde ai fi fost pe insulă, simțai întotdeauna gustul mării.

Muncitorii au mormăit când au ridicat ultima cărămidă la locul ei, amuțind valurile cu totul.

Apoi am rămas singură.

Cripta nu era nimic mai mult decât o peșteră, dar cu o trăsătură unică: un râu lat curgea pe dedesubt, purtând apă dulce – și trupurile membrilor decedați ai familiei Thaumás – către mare. Fiecare generație adăugase propria bucățiță, sculptând piatra din jurul locului de îngropăciune sau împodobind tavanul cu o elaborată pictură murală a cerului nopții. Fiecare copil Thaumás învățase arta cititului în constelații încă dinainte de a pune mâna pe o cronică. Stră-străbunicul meu începuse să adauge altarele.

În timpul înmormântării lui Elizabeth – un eveniment și mai sumbru decât cea a lui Eulalie, la care Înaltul Marinár abia dacă își mascase suspiciunea de sinucidere – am numărat plăcile și statuile împrăștiate prin cavernă ca să treacă timpul mai repede. Oare câtă vreme avea să mai treacă până când altarele aveau să copleșească spațiul gol, nemailăsând loc pentru cei vii? Când aveam să mor, nu voiam niciun monument ridicat în amintirea mea. Oare strămătușa Clarette se odihnea mai bine în somnul de veci știind că bustul său avea să fie privit de generații întregi ale familiei Thaumás?

Nu, mulțumesc. Aș fi preferat numai să fiu împinsă în mare și redată Sării.

— Ce mulți băieți tineri au fost azi aici, am remarcat, îngenunchind lângă zidăria udă.

Chiar era o minune că se mai deranjau să zidească. Probabil nu peste mult timp aceste pietre aveau să fie dărâmate pentru ca încă una dintre surorile mele să fie împinsă înăuntru.

— Sebastian și Stephan, frații Fitzgerald. Henry. Maistrul de la Vasa. Și Edgar.

Mi se părea nefiresc să port un monolog cu Eulalie. Ea domina de obicei toate conversațiile la care lua parte. Poveștile ei, neobișnuite și pline de istețime hiperbolică, captivau auditoriul.

— Cred că, dintre toți îndoliații aflați azi aici, lacrimile lor au fost cele mai mari. Cumva, în noaptea aceea, te furișai să te întâlnești cu vreunul din ei?

M-am oprit, imaginându-mi-o pe Eulalie plimbându-se pe stânci, într-o cămașă de noapte vaporosă din dantelă și panglici, cu pielea sa albă ca un crin scăldată în albastru de luna plină. S-ar fi asigurat că arată deosebit de drăguț pentru o întâlnire secretă cu un pretendent.

Când pescarii i-au găsit trupul zdrobit de pietrele de jos au confundat-o cu un delfin eșuat. Dacă exista cu adevărat viața de apoi, speram ca Eulalie să nu fi aflat asta. Vanitatea ei nu și-ar fi revenit niciodată.

— Te-ai împiedicat și ai căzut? au răsunat cuvintele mele în criptă. Te-a împins cineva?

Întrebarea mi-a țâșnit de pe buze înainte să am răgazul de a o analiza. Știam fără urmă de îndoială cum muriseră celelalte surori ale mele: Ava fusese bolnavă, Octavia avusese o înclinație binecunoscută spre accidente, chiar și Elizabeth... Am inspirat scurt și mi-am înfipt degetele în lâna neagră, groasă și înțepătoare a fustei. Ea fusese abătută după tragedia cu Octavia. Toți resimțiserăm pierderile, dar nu atât de crunt ca Elizabeth.

Dar nimeni nu a fost de față când a murit Eulalie. Nimeni nu a văzut cum s-a întâmplat. Doar urmările cumplite.

O picătură de apă mi-a căzut pe nas și încă una pe obraz, apoi șiroaie au pătruns în criptă. Probabil începuse să plouă. Și cerul plângea azi pentru Eulalie.

— O să-mi fie dor de tine!

Mi-am supt buza de jos. Acum au venit și lacrimile, care mi-au înțepat ochii până când au căzut libere. Am trasat cu degetul un *E* lăbărțat pe pietre, vrând să spun mult mai multe, să-mi vărs durerea, neputința, furia. Dar asta nu ar fi adus-o înapoi.

— Eu... te iubesc, Eulalie, am rostit, puțin mai tare ca o soaptă, după care am fugit din caverna întunecată.

Afară, furtuna mugea, răscolind valurile cu creste înspumate. Peștera se afla în partea îndepărtată din Point, o peninsulă în Salten, care înainta spre largul mării. Aveam cel puțin un kilometru și jumătate de mers până acasă și nimeni nu se gândise să-mi lase o trăsură. Mi-am dat la o parte vălul negru și am început să pășesc.

— SIGUR NU AI UITAT NIMIC? a întrebat camerista noastră, Hanna, înainte de a coborî pentru a participa și eu la priveghi.

M-am oprit, simțind în spate greutatea ochilor mămoși ai femeii în vârstă. A trebuit să-mi schimb imediat hainele după ce m-am întors. Furtuna mă udase până la piele și, blestem sau nu, nu aveam de gând să mor din cauza unei răceli.

Cu o privire nerăbdătoare, Hanna mi-a întins o panglică neagră lungă. Oftând, am lăsat-o să-mi înfășoare încheietura cu fâșia subțire, cum mai făcuse de multe ori. Când moartea vizita o casă, trebuia să porți o panglică neagră ca să nu te duci după cel drag. Norocul nostru părea atât de rău, încât servitorii s-au apucat să lege fâșii negre și la gâtul pisicilor, cailor și găinilor noastre.

A legat panglica cu o fundă care ar fi fost frumoasă în orice altă culoare. Toată garderoba era acum formată numai din haine de doliu, fiecare nouă rochie de o nuanță mai închisă decât precedentă. Nu mai purtasem nimic mai deschis de culoarea cărbunelui în cei șase ani de când murise mama.

Hanna alesese o bucată de satin în locul materialului de doliu înțepător pe care îl folosisese la înmormântarea lui Elizabeth. Ne lăsase umflături usturătoare pe încheieturi, care nu dispăruseră câteva zile întregi.

Mi-am aranjat manșeta.

— Aș prefera să stau aici cu tine, sinceră să fiu. Nu știu nicio dată ce ar trebui să spun la astfel de evenimente.

Hanna m-a mângâiat pe obraz.

— Cu cât ajungi mai repede acolo, cu atât mai repede scapi, mi-a zâmbit ea, cu ochii căprui călduroși. Să fac un ceai fierbinte de scortîșoară care să te aștepte înainte de culcare?

— Mulțumesc, Hanna, i-am spus eu, strângând-o de umăr înainte de a ieși.

Când am intrat în Sala Albastră, Morella a venit direct la mine.

— Stai lângă mine? Nu cunosc aproape pe nimeni aici, a recunoscut ea, trăgându-mă spre o canapea aproape de ferestrele înalte, cu sticlă groasă.

Deși presărate cu o puzderie de picături de ploaie, ofereau o priveliște spectaculoasă a stâncilor. Mi se părea ciudat să ținem priveghiul în această cameră, care dădea chiar spre locul de unde căzuse Eulalie.

Voiam să fiu cu surorile mele, dar ochii Morellei erau mari și rugători. În astfel de momente era greu să uit faptul că era mult mai apropiată de vârsta mea decât de a lui Papa.

Nimeni nu se mirase când își găsisese o mireasă nouă. Mama murise de multă vreme, iar noi știam că spera ca în cele din urmă să aibă și un fiu. O întâlnise pe Morella când fusese în Suseally, pe continent. Papa se întorsese din călătorie cu ea la braț, complet subjugat.

Honor, Mercy și Verity – Grațiile, cum le numeam noi, care fuseseră toate foarte mici la moartea mamei – fuseseră încântate de noua figură maternă din viața lor. Fusese guvernantă și le îndrăgise imediat pe fetițe. Eu și tripletele – Rosalie, Ligeia și Lenore – ne bucuraserăm pentru Papa, dar Camille se încorda ori de câte ori cineva presupunea că Morella făcea parte din Duzina Thaumás.

M-am uitat de-a lungul încăperii la tabloul mare ce domina unul dintre pereți. Înfrățisa o navă târâtă în abisul albastru de un

kraken cu ochii uriași măriți de furie. Camera Albastră păstra multe comori de pe mare: o familie de arici de mare pe un raft, o ancoră acoperită de scoici pe un soclu în colț și specimene din colecția de scoici a Grațiilor pe orice suprafață la care puteau să ajungă.

— Așa sunt slujbele mereu? a întrebat Morella, întinzându-și fustele pe pernele de catifea bleumarin. Atât de serioase și sumbre?

N-am putut să-mi ascund privirea nedumerită.

— Păi, a fost o înmormântare.

Ea și-a dat după ureche o șuviță de păr blond, zâmbind neliniștită.

— Bineînțeles, mă întrebam doar... de ce în apă? Nu înțeleg de ce nu o îngropați, cum se face pe continent.

L-am zărit pe Papa. El ar fi dorit să fiu drăguță, să îi explic tradițiile noastre. Am încercat să-mi îngădui în inimă un firicel de milă pentru ea.

— Înalțul Marinar spune că Pontus a creat insulele noastre și oamenii de pe ele. A luat sare din valurile oceanului pentru putere. A amestecat-o cu viclenia rechinului-taur și cu frumusețea meduzei-lună. A adăugat fidelitatea căluțului de mare și curiozitatea delfinului brun. Când creația lui a prins formă – două brațe, două picioare, un cap și o inimă –, Pontus a suflat viață peste ea, făcând primii Oameni din Sare. Așa că, atunci când murim, nu putem fi îngropați sub pământ. Alunecăm înapoi în apă și ajungem acasă.

Explicația părea să o mulțumească.

— Vezi, așa ceva la înmormântare ar fi fost minunat. Doar că s-a scos în evidență... moartea.

I-am oferit un zâmbet.

— Ei bine... a fost prima pentru tine. O să te obișnuiești cu ele.

Morella a întins mâna, așezând-o peste a mea, cu o expresie serioasă pe chipul mic.